

Associations libres de la nuit

Még alszol. Holdpelyheket álmodsz a szájalmasan magányos, csillag nélküli menyeyezetre. Világos szemű, sápadt gyermekek halványkék körvonalaira gondolsz, s szétzilárod a tört fényű boltozat tökéletes vonalú fantomlényeit. Kezedben a titokzatos palavessző. Birtokodban a lehetséges, képzelt, tüzes üstökű feketemágusok csodafírja. Még mindig előtted a pillanat. Légy bátor, formáld át magadnak az örökölt, verejtékcseppekkel átítatott, valójában végtelenül képlékeny rendet! Kelj fel, érezd hatalmad s a beteljesüléstől izzó egyedi pillanatot!

Te sem tudtad megtenni. Halálraftéltek vagyunk mindahányan. Csókold meg kezeden a láncot, s borulj le a földre.

1991. dec. 12.

Apró fénypontok. Összefüggéstelenül felvillanó, önmagát tükröző avar-motívum. Akkor, azon a bizonyos napon (még hogy nincsenek kivételes pillanatok!) nem lett volna szabad megszületnie az esőtündérnek. Azóta könnyezik a szomorúfűz, s vívja végtelen párviadalát a körforgásból kiszakított, magára hagyott hajnallal.

Tudod, itt valaha emberek éltek. Látod a még harmatos, elszáradt szirmokat a földön? Az Avartündért akkoriban még hajnalfénynek hívták. A dolgok, a tárgyak s a lét végtelen egyszerűségükben szépnek tünnek. Nem történt semmi változás a természet önmaga által felállított, célszerűnek vélt rendjében. Csak valaki, talán az első öntudatra eszmélő lény leszakított egy aprócska gallyat az életfároról, s leheletével elfújta az ébredező, végtelenségében tökéletes hajnalcseppet.

Vázlatok? A faragó anyag híján kéjes gyönyörűséggel formázza újjá saját tagjait. Aztán egy helyben maradvá gyökereket képzél magának, s belemélyed a földbe.

Az ember talán mégsem hal meg. Az üvegszilánkokat élő kötőanyag, testmeleg vér tapasztja össze.

1991. dec. 14.